

Cabrera Infante s'acomia de Cuba

GETTY IMAGES

Contraintel·ligència cubana el reté durant quatre mesos a l'Havana sense donar-li cap tipus d'explicació. Entretant, la seva esposa, l'actriu Míriam Gómez, feia espera inútilment a Brussel·les. *Mapa dibujado por un espía* són els esdeveniments d'aquesta sèrie de dies incomprensibles, plens d'incertesa i por, en què l'escriptor sembla reencarnar la imatge vaga d'un Josef K. –personatge principal d'*El procés* de Kafka– al Carib.

La implacable decadència de l'illa

No cal que hàgiu tingut una parella cubana per saber què significa viure a Cuba, amb la lectura d'aquest petit retall d'història antisentimental ja us en fareu una perfecta idea. I és que la narració de Cabrera Infante és una crònica magnífica i desolada de la implacable decadència de l'illa, veient com el règim cubà pren una deriva aterridora devers el totalitarisme. És un llibre demolidor, cru, embastat i al mateix temps sense literatura, impúdic, despulat. Uns apunts cronològics i depurats, la memòria d'uns fets que estan marcats per un estil directe i despassionat. Tot plegat contreu un aire llastimós i testimonial, el d'un comiat dolorós que ve provocat pel desengany d'una revolució cubana lacerant i mitificada. Comprenem per què Cabrera Infante no va tornar mai a Cuba.

Desfilen entre les pàgines d'aquest llibre colpidor una colla de personatges reals: polítics, artistes i escriptors. Alejo Carpentier, José Lezama Lima, Nicolás Guillén, Calvert Casey, Virgilio Piñera, Fidel Castro, Che Guevara, Tomás Gutiérrez Alea... gent que acaba reflectint la misèria física i moral que vivia aquella Cuba dels anys seixanta. *Mapa dibujado por un espía* pinta el desànim aclaparador dels seus habitants, l'irrespirable ambient per falta de llibertat i la por constant a ser denunciat per qualsevol com a contrarevolucionari. Pura autenticitat històrica i valentia, just per constatar que el mal a Cuba sembla perdurable. De fet, aquest 2013 els Castro van fer tancar als penals més de 6.400 presos polítics.

MAPA DIBUJADO POR UN ESPÍA
GUILLERMO CABRERA INFANTE
GALAXIA GUTENBERG
396 PÀG. / 21 €

JOAQUIM ARMENGOL

¿Hi ha res de més literari per a un lector aviciat d'anomalies que el fet que vagin sortint obres inèdites d'autors

que estan en trànsit d'una altra realitat més pausada i metafísica? Són obres que moltes vegades acaben apareixent del fons d'un hipotètic calaix, entre els llençols d'algun bagul o dins un sobre en mans patriarcal, just per alimentar la glòria del mite desaparegut. Sovint el negoci de la mitomania acaba sent pitaça d'editorials i familiars. Però, afortunadament, aquell mercadeig inventat per Carlos Barral i Carmen Balcells –la *Mamá Grande*–, l'anomenat boom literari llatinoamericà, ja ha passat avall, i ara podem llegir despassionadament

alguna fruita exòtica d'aquella època tan obscura i sublimitzada. Com és el cas, per exemple, de *Mapa dibujado por un espía* de Guillermo Cabrera Infante (1929-2005), ben editat per Galaxia Gutenberg. Un llibre rar i que no puc estar-me, moralment, de recomanar.

El 1962 Guillermo Cabrera Infante va ser allunyat de Cuba i enviat a Brussel·les com a agregat cultural de la seva ambaixada. La revolució cubana havia triomfat, l'ansia dictatorial i sagnant de Castro era exercida impunement damunt els seus ciutadans. Així anaven les coses fins al 1965 quan, a causa d'una malaltia sobtada i la mort de la seva mare, Cabrera Infante torna a l'illa per acomiadar-se'n. Una setmana després de l'enterrament, ja a l'aeroport, i a punt d'agafar l'avió per tornar a Europa amb les seves filles, el Servei de

ELS CLÀSSICS

Un heroi entre pinxos

JORDI NOPCA

“**A**ra me les pagaràs totes, bord!” “M'ha fet bocins l'espatlla, aquest fill de sa mare!” “Escolta, xaval, em faràs el fotut favor de tancar la boca, si no et vols guanyar un pinyac” A *De mica en mica s'omple la pica* (1972), Jaume Fuster es va empescar un interessant argot per als delinqüents de la seva novel·la –ell n'hi diu “pinxos”–, en Xupa, en Mitjorella, l'Andalus, en Moreno i en Ramis. L'heroi del llibre, Enric Vidal, aconsegueix una feina insòlita que li ha de donar força diners en poc temps: ha d'agafar un cotxe que li deixen i anar fins a Winthertur, i un cop allà canviar-lo per un altre que li han d'haver deixat i anar fins a Salzburg. Després de passar per dos països més, ha de tornar a Barcelona i cobrar el taló. Un cop feta la feina, res no surt tal com s'imaginava, i li toca treure l'entrellat del parany on ell mateix s'ha ficat. *De mica en mica s'omple la pica* és plena de calés, paios, bordegassos i guripes: tots ells halen, mamen, xivaten i clapen a la Barcelona dels 70.

Fuster va debutar el 1971 amb *Abans del foc*, i són seves novel·les com *La corona valenciana* (1982), *L'illa de les tres taronges* (1983) i *La guàrdia del rei* (1995), a més de col·laborar en els diversos reculls del col·lectiu *Ofèlia Dracs*. Malauradament, l'autor barceloní va morir prematurament el 1998, amb només 53 anys.

DEMICA EN MICA S'OMPLE LA PICA
JAUME FUSTER
EDICIONS 62
192 PÀG. / 9,95 €
(AQUEST DIUMENGE, AMBLARA)

L'APARADOR

ARA

FICCIÓ

Tres actos y dos partes
GIORGIO FALETTI
Anagrama

Silvano Masoero és un boxejador retirat de 60 anys que és assistent d'un equip de Segona Divisió, en què juga el seu fill Roberto. Durant l'últim partit de la temporada, el noi serà temptat per les apostes il·legals i haurà de decidir si opta per guanyar una pessigada de diners fàcils o no. Faletti és un dels últims supervenides italians: dels seus dos llibres anteriors, *Yo mato* i *Apunts d'un venedor de dones*, n'ha venut 15 milions d'exemplars a tot el món.

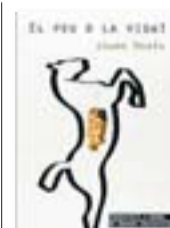
FICCIÓ

Com el vent...
MICHELLE COHEN
Trad. Núria Parés
Amsterdam

Licenciada en estudis del Pròxim Orient a la Universitat Hebrea de Jerusalem, Michelle Cohen Corasanti també és advocada, especialitzada en dret internacional i drets humans. *Com el vent entre els ametllers* és la primera novel·la que escriu, i se centra en la història de l'Ichmad Hamid, un nen palestí superdotat per a les matemàtiques que ha de madurar de sobte quan el seu pare és empresonat per l'exèrcit israelià.

FICCIÓ

El peu o la vida
JAUME MARÈS
Pròleg de
Xavier Boada

La primera novel·la de Jaume Marès és “una història un punt esbojarrada en què es mostra com la vida d'una persona qualsevol pot esdevenir del tot canviant sense cap mena de motiu especial”, segons escriu l'actor Xavier Boada en el pròleg del llibre, que també esmenta el sentit de l'humor que hi predomina, hereu del britànic Tom Sharpe, autor de *Wilt*. Amb *El peu o la vida*, Marès –nascut a Manlleu el 1967– debuta en la ficció.